

in belih cestá in bistrih studencev? . . . In vender! . . .

Dežela je lepa, kje pa so zvesti
sinovi ljubeči jo iz srca?

Oh! V daljnji deželi, v tujem mestu —
tam pravo je rodoljubje doma!

Cutim, da sem se oddaljil od predmeta,
ki ga hočem narisati. Zato le hitro z menoj,
mili čitatelj, da si ogledava poletni večer
vrvenje in šumenje, gibanje in kretanje ži-

vahnega naroda! Ne bode ti žal. To je kaj
posebnega v italijanskih mestih.

Po dnevu se ti zdi mesto, kakor da je
izumrlo. Ni čuda; vročina pritiska tako silo-
vito o poldnevni urah, da bi skoro požgala
vse pod seboj. Zato se vsak meščan skrije
v senco svojega poslopja. Delavec, seveda,
se ne more izogniti vročini. Ali kaj rad na-
pravi po kosilu 'siesto' zunaj pod milim

Frascati: Vila Aldobrandini.

nebo, „sub tegmine fagi“, da govorim z
Vergilom. Midva, ki sva izkusila to vročino,
mu tega ne zameriva. Proti večeru pa, ko
jame solnce zahajati, ko potegne hladan ve-
černik od morja sem, oživé se mestne ulice
in glavni trg. Najprej obležejo ženske vod-
njak, da si priboré vode za večerjo. Kmalu
nato se pripehajo od hiše do hiše otročaji,
letajoč in vrteč se po cesti in ulicah gori in
doli liki netopirju o večernem mraku.

Odzvonilo je 'Ave Mario'. Delavci se
jamejo vračati s polja. Osli in mule vlečejo
velikanske dvokolesnice, na katerih je ži-
valska piča za prihodnji dan, na vrhu pa
zelenjad in drugi poljski pridelki, ki se jutri
postavijo na trg. Take dvokolesnice so prav
čudne za naše oko. Voz za vozom dohaja in
obstaja. Otročaji ga spremljajo z glasnim
krikom in vikom. Kmalu pa se svet neko-
liko umiri. Večerja je pripravljena.